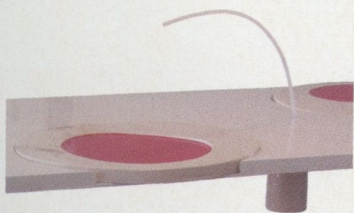

פארן, האוצרת, אוהבת את הנאמנות של לנדאו לחומר ולטקסטורה ואת אי ההצטעעות. "היא לוקחת כלים שגרתיים והופכת אותם לפיוטיים. החמר, שלא כמו הפורצלן, הוא חומר כבד וארצי המושך כלפי מטה. לנדאו נותנת לו איכויות מרחפות, נעלות יותר"

צלחת מעופפת

מינימליסטי – הוא חושני, סוער, עם מרקמים, ריחות וצבעים. אני מוקסמת מהמפגש הזה בין הרגוע והתוסס. כמו חלל גלריה או מוזיאון, שכלל שהוא נייטרלי, כך המוצגים שבו זוכים למיקוד. גם המיכל הגדול שנקרא הבית שלי, נקי ברובו מתמונות וחפצים. השארתי את המינימום הדרוש לנוחיות, והוא מכיל ומאיר את האנשים הסגנוניים והמיוחדים שהם המשפחה שלי."

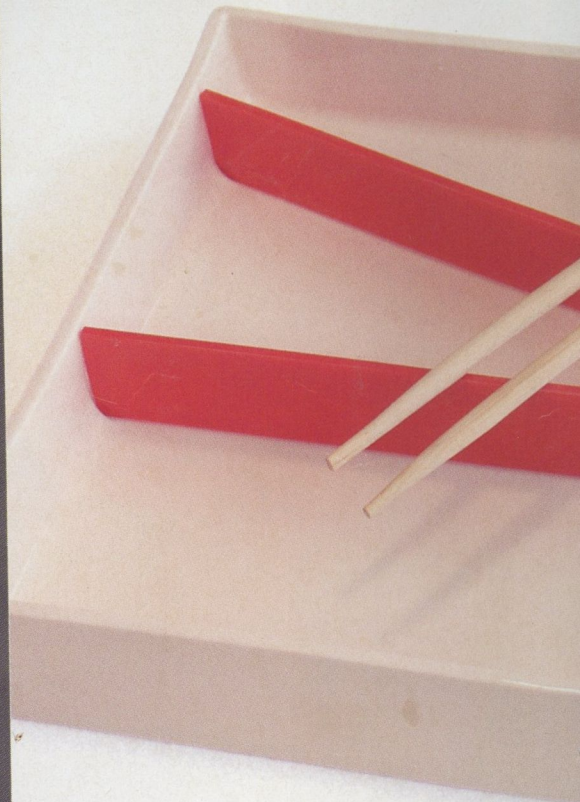
שרי פארן, בעלת גלריה "פריסקופ" לעיצוב ואוצרת התערוכה, עקבה אחרי העבודות של לנדאו, שמוצגות בחנות שלה בצפון רחוב דיזנגוף התל-אביבי, ראתה את הספר, התלהבה והציעה לערוך תערוכה הנובעת ממנו. "אני אוהבת אצל לנדאו את הנאמנות לחומר, לטקסטורה, את אי ההצטעעות. היא לוקחת כלים שגרתיים והופכת אותם לפיוטיים. החמר, שלא כמו הפורצלן, הוא חומר כבד וארצי המושך כלפי מטה. גילי נותנת לו איכויות מרחפות, נעלות יותר. הכלים שהיא עושה הם ישראליים וים תיכוניים, עם צבעוניות וצורניות של הארץ, משהו שהולך ונעלם מהלוקליות שלנו."

המבנה המאורך של הגלריה הכתיב את צורת התצוגה. בחלל הפנוי בין העמודים העגולים הוצב שולחן מרכזי המורכב ממשטח לבן, צר וארוך, ועליו צלחות מקצה

22 שנה לשה גילי לנדאו בחמר, יוצרת ומפסלת כלים שימושיים, יצירות חכמות, נקיות, יפהפיות, תוצאה של שילוב המקצועות שלמדה – אמנות ופילוסופיה – עם הביטוי האישי והייחודי שהיא מעניקה להם. העבודות שלה, בלבן המרגיש את הצבע הטבעי של החומר עם כתמי אדום, הפכו לסמל מסחרי.

"אורח החיים שלנו", אומרת לנדאו, "שבו בעומס יתר. יותר מדי אוכל, בגדים, מילים וחפצים. נראה כאילו יש פחד מהריק, שאותו ממלאים ברעש. מינימליזם זו מידה של שקט. אותי זה מרגיע, והלוואי והייתי משכילה להסתפק בפחות. אני אוהבת את הקומפקטיות בהבעת מקסימום במינימום. אני אוהבת פשטות. זה מבקש מחשבה. עם הזמן זה הופך חלק ממך". התפיסה הזו מופיעה גם בספר הבישול והעיצוב שלנדאו כתבה וצילמה "לבן אדום כלים ואוכל" (מודן). "הכלים שלי נועדו לאכלס בתוכם בעיקר אוכל. נחמד בעיני שיהיו נייטרליים ופשוטים, כך שיבליטו את תכולתם. האוכל כשלעצמו רחוק מלהיות

אורח החיים שלנו, אומרת המעצבת הקרמית נילי לנדאו, שבוי בעומס יתר. יש פחד מהריק, שאותו ממלאים ברעש. מינימליזם הוא מידה של שקט. אותה זה מרגיע. בחודש שעבר הציגה בגלריה פריסקופ את "צלחת". מחשבות על תרבות, אירוח, רוח

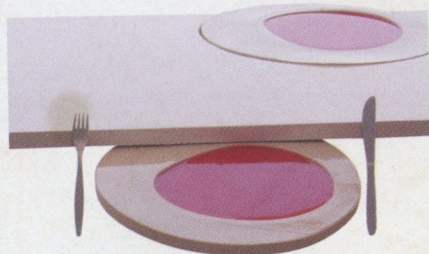

ציפי עינות

מעניקים רוח לחומר, ומרגשים כמו פתק אישי בעוגיות מזל סיניות. הסתכלות ראשונית על השולחן מפגישה את הצופה עם פן אסתטי, אמנותי, אולם מבט נוסף מגלה אפשרויות מגוונות הניתנות ליישום פרקטי. למשל, הגדלת שטח השולחן על ידי חריגת הצלחת מתחמומו על חשבון המרחב האווירי. או ויתור על שולחן מרכזי, המוחלף בצלחת שתופסת עצמאות, מונחת על מעמד נייד עם רגלי ציפור ממתכת, ובשוליה מקום לסכר"ם, לספל שתייה ולקערית רוטב. צלחת זו מאפשרת התבודדות, או התקבצות חברתית בחלל הבית או מחוצה לו, כי היא אימצה תכונות של נווד.

ומה הלאה? "אני מצפה להמשיך להיות מופתעת מרעיונות חרשים שיסחפו אותי

להתעסק בהם באובססיביות". אומרת לנדאו. "נראה לי שיצירה ואובססיה די הולכים יחד. זו התמכרות זמנית וטוטאלית לצורך עניין מסוים שכובש את הלב עד להשלמתו".

לקצה. בראשית הדרך הן שקועות בשולחן ואט אט הן "בורחות" החוצה משני צדדיו עד שהן מתנתקות לחלוטין ויוצאות לדרך עצמאית, נעמדות באופן חופשי על רגל אחת כמו ציפור חופשייה. "התלבטנו אם לעשות שולחנות שונים אחד מהשני, כשכל אחד מביע רעיון משל עצמו, או שכל הרעיונות יובעו בשולחן אחד. מצאנו שיש יותר עניין בשולחן אחד המשתנה בהדרגה ונסחף עם הרעיונות הנולדים מתוכו ומעניקים לו כוח משל עצמו".

לנדאו מציעה קונספט חדש לאירוח ומאפשרת קיום קשר מעניין בין הצלחות, שמוקמו באופן בלתי שגרתי, עם כלים נוספים שחברו באופן מפתיע: כוסות שתייה מצאו מחבוא בתחתית השולחן, והסועד מוזמן להרוות את צימאונו מצינורית פלסטיק

שקופה העולה כמו פריסקופ מתוך הכוס הסמויה מהעין. מגנטים בדופן השולחן, לצדי הצלחת, אווזים בסכר"ם, וצלחות ממשות את ייעודן כצלחת אבל גם מגלמות תפקיד שולחני. משפטים של טלי הרדאבל